

SAŽETAK

Uredništvo	Str.1
Božji san u našem životu.	
Formativ put	Str.3
...Ali blagodatnošću i dobročinstvu.	
Nazaret. Božja obitelj	Str.5
7. Poslušnost u vjeri.	
Skromno i najuzvišenije stvorenje	Str.7
<i>Na hodočašću s Marijom, učiteljicom integralne ekologije</i>	
8. Marija, Kraljica Mira.	
Obiteljski dohodaži	Str.9
- Kongres u Fatimi – video pozivnica.	
- Međunarodni kongres Marije Pomoćnice 2024. u Fatimi (Portugal).	Str.9
- Prva duhovna vježba novoga duhovnika ADMA Primaria, don Gabriela Cruza.	Str.10
- Ekvador: Promicanje pobožnosti prema Mariji Pomoćnici u crkvi Sv. Tome Apostola, Škola u Riobambi.	Str.10
- Sveta misa za pokojne članove ADMA-e.	Str.10
Nakana za mjesečnu molitvu	Str.11
Molimo za ulogu žene.	

UREDNIŠTVO

BOŽJI SAN U NAŠEM ŽIVOTU

Dragi prijatelji,

Ove godine 9. međunarodni kongres Marije Pomoćnice održat će se u Fatimi od 29. kolovoza do 1. rujna 2024. godine, a tema će biti: **“Dat ću ti učiteljicu”**, u skladu s Pobudnicom Vrhovnog Poglavara, a slaveći 200. obljetnicu don Boscovog sna u njegovoj 9. godini života.

Važnost Marije kao učiteljice u salezijanskoj duhovnosti očituje se na poseban način u priči o snu svetog Ivana Bosca, koji ga je duboko dirnuo i vodio ga na njegovom duhovnom i pastoralnom putu kroz cijeli život. Ovaj san-proročanstvo također baca svjetlo na naše putovanje, pripreme za kongres u Fatimi.

Nedvojbeno je prikladno prisjetiti se dijela priče u kojoj Isus predstavlja Mariju kao ‘učiteljicu’, jer će upravo iz tih riječi proizaći razmišljanja

„Tko ste Vi koji mi zapovijedate nešto nemoguće?“

„Upravo zato što ti izgleda nemoguće, svojom poslušnošću i učenjem moraš postići da ti postane moguće.“

„Gdje ću i kako ću to moći naučiti?“

„Dat ću ti učiteljicu pod čijim ćeš vodstvom postati mudar i bez koje svako znanje postaje ludost.“

„Ali tko ste Vi koji tako govorite?“

„Ja sam sin one koju te tvoja majka naučila pozdravljati tri puta dnevno.“

„Majka mi kaže da se bez njezina dopuštenja ne družim sa onima koje ne poznajem. Stoga mi recite svoje ime.“

„Za moje ime pitaj moju majku.“

U tom trenutku vidjeh uz njega ženu veličanstvena izgleda, ogrnutu plaštem koji je bliještao na sve strane kao da je posut presjajnim zvijezdama. Opazivši po mojim pitanjima i odgovorima da sam sve zbunjeniji, ona me je pozvala da joj pristupim te me blago uzela za ruku i rekla mi:

„Pogledaj.“ Bacivši pogled uokolo, opazih kako su se svi oni dječaci razbježali, a umjesto njih vidjeh mnoštvo koza, pasa, mačaka, medvjeda i brojnih drugih životinja.

„Evo tvoga polja, tu ćeš morati raditi. Budi ponizan, snažan i odlučan. A ono što vidiš da se u ovom trenutku događa tim životinjama, morat ćeš i ti učiniti za moju djecu.“

Susret počinje izazovnim pitanjem: „Tko ste Vi koji mi zapovijedate nešto nemoguće?“ Ovo pitanje služi kao poziv na putovanje u mudrost, gdje se otkriva Marijin lik kao ključ za otključavanje naizgled nemogućeg. Iz perspektive ovog dijaloga otkrivenja istražiti će se dubina i važnost Marije kao učiteljice.

Prvanaznaka dolazi od Isusa, pastira i vodiča: „Upravo zato što vam se takve stvari čine nemogućima, morate ih učiniti mogućima poslušnošću i stjecanjem znanja“. Sva učenja potječu 'od Učitelja'. Poslušnost je predstavljena kao ključ koji otvara vrata znanja, očitujući važnost intimne veze između poniznosti i znanja, sugerirajući da učinkovito učenje zahtijeva ne samo aktivnu potragu za znanjem, već i spremnost da se podložimo vodstvu učitelja, nastavnika, profesora. Marija je u ovom kontekstu prikazana ne samo kao Učiteljica koja poučava, već ona koja pokazuje put do razumijevanja kroz poniznost, čiji je i ona primjer.

„Gdje i s čime mogu steći znanje?“ pitanje je koje u Ivanu Boscu otkriva žeđ za spoznajom koja odjekuje u njegovu srcu. Odgovor, zagonetan i božanski,

ukazuje na Mariju kao djeliteljicu pod čijom će se stegom steći mudrost. Marija tako postaje poveznica između malog Ivana Bosca i samog izvora znanja, Isusa, znanja koje vodi Marija, puno dublje od običnog znanja, jer će krajnji cilj biti postizanje mudrosti, dara Duha.

Intriga se zaoštrava kada don Bosco želi doznati identitet osobe koja mu se tako zagonetno obraća. „Zovem se - pitaj moju majku“, odgovara. Ovo prekrasno otkrivenje dodaje još jednu nijansu Marijinoj važnosti kao učiteljice, budući da je ona također predstavljena kao 'Majka' vezana s božanskim, nudeći tako svoje učenje kao sveto i transcendentalno. Tajna imena ovog čovjeka nedvojbeno poziva malog don Bosca da istraži odnos s transcendentalnim, da prepozna da mudrost nije samo intelektualno znanje, već duhovna veza sa samim izvorom bića, i upravo ovdje Marija-Majka igra vrlo važnu ulogu.

Opis Marije kao veličanstvene figure, odjevene u sjajnu haljinu, dodaje nebesku dimenziju njezinoj važnosti kao učiteljice. Plašt koji sjaji poput zvijezda sugerira da njezino učenje osvjetljava umove baš kao što zvijezde osvjetljavaju tamu noćnog neba. Marija nije samo učiteljica koja daje informacije; ona je izvor mudrosti koja osvjetljava put, rastjerujući tamu neznanja.

Ivan Bosco je doveden do posebnog trenutka otkrivenja kada ga Marija poziva da "pogleda". Ovaj čin gledanja otkriva duboku transformaciju. Agresivna djeca nestaju, ustupajući mjesto mnoštvu pitomih i mirnih životinja. Ova promjena simbolizira metamorfozu, ukazujući da se pod Marijinim skrbništvom svjetonazor mijenja. Polje postaje pozornica na kojoj don Bosco radi, pokazujući da Marijino učenje nije samo apstrakcija, već uputa koju treba pretočiti u stvarnost. "Ovdje je tvoje polje, ovdje moraš raditi. Budi ponizan, jak, snažan...". Marijine riječi ukazuju na poziv na djelovanje. Marija ne samo da usmjerava u intelektualnoj sferi, nego i poučava u praksi mudrosti. Uputa da postanemo ponizni, snažni i robusni ukazuje na to da je njezino učenje proces, put unutarnje transformacije, životni projekt za dobrobit sebe i drugih.

Stoga, u pripremi i tijekom ovog kongresa, upućen je poziv da se dopusti biti obavijen riječima i vodstvom Marije, naše Majke i Učiteljice. Od razotkrivanja nemogućeg do isticanja veze između poniznosti i

znanja, Marija se pojavljuje kao vodič koji ne samo da prenosi informacije, već vodi one koji dopuste da ih ona pouči do dublje povezanosti s božanskim. U konačnici, važnost Marije, Učiteljice, leži u njezinoj sposobnosti da osvjetli put duhovnog ostvarenja, pozivajući nas ne samo da tražimo mudrost, već da je živimo. Marija, božanska učiteljica, postaje kompas koji nas usmjerava prema dobru, otkriva ono što se čini nemogućim i vodi nas prema dubljem razumijevanju svrhe postojanja.

Kako bismo se pripremili za ovaj važan trenutak, organizira se tečaj obuke, a predloženi materijali mogu se pronaći na web stranici ADMA-e, www.admadonbosco.org/adma-on-line

Informacije o događaju možete pronaći na stranicama Kongresa, www.mariaauxiliadora2024.pt

Kao što je Marija vodila i poučavala troje pastira iz Fatime o strahoti grijeha i ljepoti kreposti, kao što je vodila Ivana Bosca kroz njegov život na putu poslušnosti i poniznosti, neka također vodi Salezijansku obitelj na ovaj kongres. Pod njegovom zaštitom i vođeni njegovom rukom želimo i mi ostvariti Božji san u svom životu.

Renato Valera,
predsjednik ADMA Valdocco

Don Gabriel Cruz,
duhovnik ADMA Valdocco

FORMATIVNI PUT

...ALI BLAGODATNOŠĆU I DOBROČINSTVU

Krotkost janjaca percipira se intenzitetom kontrasta, postavljenog neposredno nakon svoje suprotnosti koju predstavlja žestina životinja koje su im prethodile. Kad don Bosco ponovno proživi isti san uoči preseljenja prvog oratorija iz Crkvenog internata u Valdocco, njegova reakcija izgleda spremnija i odvažnija nego kad je imao devet godina. Nalazimo se u drugoj nedjelji listopada 1844.: "Sanjao sam da se vidim usred mnoštva vukova, koza i jarića, janjadi, ovaca, ovnova, pasa i ptica. Svi su zajedno stvarali buku, galamu, odnosno đavolsku buku koja bi prestrašila i najhrabrije. Htio sam pobjeći..." (Salezijanski izvori, 1241-1242).

Blagost i milosrđe koje ovdje želimo postići moraju prije svega biti unutarnja 'metamorfoza' za don Bosca i za one koji će postati ne samo janjad, već i pastiri stada, kao što je nagoviješteno u gore spomenutom snu iz 1844. To je zrelo voće koje dolazi iz duge trudnoće. Uskrsno je voće. To je mutacija koja se ne može improvizirati i zahtijeva dugo naukovanje, kao što je bilo za 12 apostola od prvog susreta s Učiteljem na Galilejskom jezeru do konačnog uspona u Jeruzalem, i od tog novog početka do 'kraja zemlje' na koju su poslani.

U katekizmu smo učili razlikovati glavne kreposti (razboritost, pravednost, jakost i umjerenost) od teoloških kreposti (vjera, nada i ljubav). Potonji nisu

rezultat domišljatosti i volje onih koji daju sve od sebe. Postoji kombinacija prirode i milosti, milosti i slobode, koja omogućuje ovom milosrđu odozgo da postane energija koja pokreće naše korake i ispunjava odnose vitalnošću koji su 'kao na nebu' i 'kao na zemlji' oboje kao kod kuće.

U zapisima don Boscovih salezijanaca nalazi se članak u potpunosti posvećen utemeljitelju. Čl. 21: "Gospodin nam je dao don Bosca za oca i učitelja. Proučavamo ga i nasljedujemo, diveći se u njemu veličanstvenom skladu **naravi i milosti**. Duboko čovječan, bogat vrlinama svoga naroda, bio je otvoren zemaljskim stvarnostima; duboko Božji čovjek, ispunjen darovima Duha Svetoga, živio je 'kao da je vidio nevidljivo' (Heb 11,27) ta su se dva aspekta stopila u snažni jedinstveni životni projekt: služenje mladima. To je milosrđe na koje je on odgojen. Tko ga je odgojio? Milosrđe na koje je odgovorio najbolje što je mogao, ali koje se poslužilo mnogima, prije svega onim vukovima koji su postali janjad. Mladići su po milosrđu bili prvi Don Boscovi odgojitelji.

Krotkost janjadi u snu, dakle, nije bukolička slika mira, proljetnog vrta namirisano cvijećem. Promotrimo li cijeli don Boscov život i poslanje, ostvarenje tog sna, to je prije janje i pastir s biblijskim okusom.

A u Svetom pismu riječ koja objašnjava i rasvjetljuje sve ostale uvijek je ona završna, ona koja dolazi od Uskrsa. Ondje, gdje pastir polaže svoj život za ovce, razumijemo opseg "Blago krotkima jer će baštiniti zemlju" (Mt 5,5): križ je punina ovog proročanstva blaženstva. U istom evanđelju postoji još jedno spominjanje blagosti, još jače jer se Učitelj izravno predlaže kao uzor, upravo s tog aspekta: "Učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca" (Mt. 11,29).

Riječ koja se koristi u grčkom jeziku Evanđelja i prevedena na talijanski kao 'krotak' je PRAUS - praeis u množini. U grčkoj kulturi bila je to jedna od najčašćenijih vrlina, čiji je daleki korijen došao iz vojnog svijeta, točnije iz korištenja konja u njemu. PRAUS je bio dobro istreniran konj, poslušan koliko i snažan, spreman čekati čak i vrlo duga vremena kako bi se bacio u sam vrh bitke, vjeran u svemu svom jahaču.

"Ljubav je dobra i strpljiva, sve podnosi, ali svemu se nada i sve teškoće podnosi."

Kad žena, lijepa koliko i majčinski nastrojena, traži od don Bosca da postane ponizan, jak i robustan, ne pokazuje li ona u istom smjeru? Nije li ova vrsta strpljive i odvažne otpornosti ono što će don Bosca učiniti sposobnim da nastavi hodati među trnovitim ružama i da ide dalje 'do točke nepromišljenosti', do posljednjeg daha, do onoga 'Daj mi duše, drugo uzmi' koje je obojalo njegov život?

To je način na koji živi onaj koji je u srcu, umu i snazi napravio svoj hvalospjev milosrđu koji don Bosco stavlja u temelj Preventivnog sustava, kada ga je konačno 1877. godine odlučio zapisati, odnosno opisati ono što je već godinama živio i pokazivao kako treba živjeti. Praksa ovog sustava temelji se na riječima svetog Pavla: "Charitas benigna est, patiens est; omnia suffert, omnia sperat, omnia sustinet". "Dobročinstvo je dobroćudno i strpljivo; sve trpi, ali se svemu nada i sve nevolje podnosi."

Dvije inspiracije za nas:

- Od onih koji vjeruju, prije svega se očekuju darovi milosti, od kojih je milosrđe najveće. Umjesto da se fokusiramo na napor, ili da budemo obeshrabreni ako se osjećamo daleko ili osiromašeno, možemo dopustiti da nas privuče i fascinira, vrijednost i ljepota ovog 'divnog sporazuma' kojeg molimo kao milost. To je milost jedinstva, sklada srca u skladu s pokretima Duha, koja će rasti s nama zajedno s tom željom, gdje možemo uključiti i naše svece u molitvu, počevši od svetog Ivana Bosca. Ne zaboravimo da mu se možemo moliti, ali i diviti mu se.

- Milosrđe nije nacrt nego srce, centar svega, kojemu se stalno vraćamo, ishodište i cilj svakog drugog koraka (kao i Euharistije). U kojoj god točki da se nalazimo i 'točka gdje leži sloboda' u ljudima koje pratimo, uvijek možemo krenuti od tamo. Ne postoji carinik u stražnjem dijelu hrama kojeg se ne može čuti, ili razbojnik na križu koji je isključen iz Raja, ili Samarijanka na zdencu koja je isključena iz susreta. Nema Bartolomea Garellija u sakristiji 8. prosinca 1841. ili Michelea Magonea na kolodvoru u Carmagnoli koji nije na pravom mjestu, u pravo vrijeme, ako s druge strane ima malo don Boscova milosrđa, sada kao i tada. Odatle krećemo, a kao cilj nikada ništa manje od punine ljubavi koja je jednaka punini života u Ocu i Sinu i Duhu Svetom, AMEN.

Silvio Roggia SDB

NAZARET. BOŽJA OBITELJ

7. POSLUŠNOST U VJERI

Kao što smo vidjeli, posebno obilježje nazaretske obitelji, koje je čini uzorom svakoj kršćanskoj obitelji, jest činjenica da ima Isusa kao središte jedinstva. U Svetoj obitelji, zahvaljujući Isusovoj prisutnosti, ljudska sloboda, obiteljske veze i poslušnost vjere postaju jedno. U njemu su misli, želje i geste u savršenom skladu s Božjom voljom. U Nazaretu se uči ono što današnji svijet zaboravlja i odbacuje: *da je poslušnost intimni oblik slobode i temeljni uvjet ljubavi.*

Istina poslušnosti

Danas se čini vrlo teško prihvatiti ovu elementarnu istinu. Previše smo navikli misliti da je sloboda autonomija, a poslušnost njezina suprotnost. Zaglibili smo u horizontalne, ravne odnose, bez dubine i vrha. Sve okomito, diferencirano i interpelirajuće čini nam se kao prijetnja našoj slobodi: govorenje istine odmah se čini sinonimom za nepopustljivost, a ispravljanje pogreške doživljava se kao nepoštivanje vlastitih ideja. Velik dio psihološke nelagode od koje ljudi pate proizlazi iz sukoba između slobode i istine, između želje i zakona. Kad bi bila istina da je čovjek jednostavno individua i njegov idealni individualizam, onda bismo bili u redu. Umjesto toga, loši smo, sami sa sobom i s drugima. A to je zato što je istina da smo uvijek i posvuda sinovi i kćeri, braća i sestre, muževi i žene, i učimo reći: "Zahvaljujem 'ti' onome koji nas voli; a onaj koji nas ljubi ne boji se reći nam i svjedočiti istinu, ne boji se ispraviti nas i pozvati nas na obraćenje."

U tom smislu, poslušnost ni na koji način nije dvosmislena s čistom ovisnošću ili suprotnošću od neovisnosti: ona je pripadanje, prihvaćanje i komunikacija s onima koji nas u ljubavi prethode i prate. Uostalom, poslušnost je oblik slobode shvaćen iz perspektive ljubavi. U eseju 'Što je obitelj' briljantni francuski filozof F. Hadjadj upozorava na presumpciju spoznaje slobode izvan obiteljskog prostora, jer se, paradoksalno, u obitelji doživljava **'sloboda bez neovisnosti'**, tj. sloboda koja se u svakom slučaju odvija unutar ograničenja, a ne u nemogućoj samodostatnosti. Tako razumijemo da poslušnost nikada ne može biti motivirana ovladavanjem, niti se ikada može poistovjetiti s podložnošću. Poslušnost je bratsko razumijevanje, sinovska ljubav, bračno suučesništvo.

Mora se shvatiti da je prava poslušnost razumna i religiozna, a ne iracionalna; i može biti bratska, sinovska ili bračna, ali nikada ropska. Poslušnost je bit obiteljske ljubavi, jer smo definirani u bračnim, sinovskim i bratskim vezama, pa stoga ovisimo o pogledu, riječi, brizi drugoga: biti supružnici znači izabrati biti odabran, biti djeca znači biti primljen, biti braća i sestre znači dijeliti isto porijeklo. Da poslušnost intimno pripada iskustvu ljubavi govori sama riječ koja ima korijen u latinskom ob-audire, a znači slušati drugoga, pristajati na odnos, biti u vezi! U tom smislu, poslušnost ne samo da nije suprotnost slobodi, već poslušnost čini čovjeka slobodnim, toliko da na latinskom slobodan znači 'sinovi', što je bilo jasno u drevnim društvima: biti ničiji znači biti rob. Tako je i danas, ali u ovom trenutku je to teško razumjeti: više prolazi ideja da 'manje veza znači biti slobodniji'. Da to ipak nije istina, govore stope straha i usamljenosti koje stežu srca previše ljudi.

Poslušnost koja je vjera

Biblija i Katekizam, počevši od iskustva Abrahama, našeg oca u vjeri, rado govore o 'poslušnosti u vjeri'. To znači da je poslušnost intimna osobina vjere, da vjera ima poslušnu strukturu. Poslušnost je prepoznati Božje očinstvo, to je slušati i provoditi Njegovu Riječ, to je promatrati i ljubiti Njegov Sveti Zakon, to je želja da se Njegova volja učini našom voljom; to više nije postojanje za sebe, to je suobličavanje Kristu i poslušnost Duhu, to je živjeti na izvoran način unutar crkvene veze. Najbolji dokaz pozitivne vrijednosti poslušnosti nalazimo u iskustvu svetaca: oni su najposlušniji i upravo zbog toga najslobodniji, najtransparentniji, najizvorniji, najinovativniji, najplodniji. Da, jer poslušnost je stav onih koji se ne žele uzdizati pod svaku cijenu, nego odlučuju svjedočiti Krista pod cijenu života i na taj način postati originalni i uzorni, nepogrešivi i nezaboravni.

Isus, sa svojim autoritetom Sina i Sluge "poslušan do smrti na križu" (Fil. 2, 8), jednostavno je objasnio intimni odnos između poslušnosti i slobode: "Ako ostanete u mojoj riječi, bit ćete uistinu moji učenici, i spoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi" (Iv. 8, 31). To jest: poslušnost Riječi čini da upoznamo istinu, koja nas jedina može učiniti istinski slobodnima. Sam Isusov autoritet temelji se na njegovoj poslušnosti:

posla" (Iv. 12, 45).

on otkriva očinsko lice Božje jer se hrani Božjom Riječi, prenosi Božje riječi i u svemu vrši Božju volju. Kao što teologija objašnjava, Isusova poslušnost poslanju koje je primio od Oca povijesni je prijevod njegova vječnog proizlaska od Oca. Zato Isus može reći: "Tko vidi mene, vidi onoga koji me

njegovim gestama i reakcijama koje je budio u drugima, Josip i Marija bili su duboko zaprepašteni, zadivljeni. Kad su u hramu našli dvanaestogodišnjeg Isusa, iako su mogli i trebali razumjeti, nisu mogli. Da, jer se poslušnost suočava s otajstvom i najbolje je otvaranje otajstva, jer ako netko u ovom trenutku ne može razumjeti, jedino se kroz poslušnost može razumjeti. Kada Isus bude imao trideset godina, Marija će shvatiti da će to Dijete prvo dovedeno u Hram, a potom nađeno među hramskim liječnicima, postati novi Hram (Iv. 2, 19 i Mt. 27, 51)! I shvatit će da će se u njoj, Kovčegu Saveza, oblikovati Crkva u kojoj je svaki kršćanin konstituiran kao "hram u Gospodinu" (1 Kor. 3, 17 i Ef. 2, 21).

Poslušnost u Nazaretskoj kući

U Nazaretu se do savršenstva živi poslušnost vjere. Sastoji se prije svega od prepoznavanja kako svaka osoba ima specifičnu i izraženu fizionomiju, nepogrešiv položaj u Božjem naumu: Isus nije nitko drugi nego 'Bog s nama', Marija je 'Majka Djevica', Josip je 'sin Davidov'. Opet, Isus je 'Svetac', Marija je jedino 'bezgrešno stvorenje', a Josipa, iako je među grešnicima, nazivaju 'pravednikom'. Poslušnost donosi jasnoću, ne stvara zbrku, ne remeti obiteljske veze! Svakoj se osobi priznaje vlastita izvornost, a u Svetoj Obitelji to znači tri stvari: Utjelovljenje Riječi, djevičanska trudnoća, Davidovo podrijetlo, sve što je potrebno da se Božji plan ostvari u punini.

U poslušnosti vjere koja se živi u Nazaretu, međutim, nema ničega automatskog, jer u poslušnosti uvijek postoji nešto što se ne može razumjeti, nešto što nadilazi mogućnosti razuma i istiskuje orijentaciju slobode. Marija se pita kako je moguće ono što joj Bog predlaže; Josip se pita nije li pred Božjim planom u njegovoj zaručnici dobro napraviti korak unatrag; za oboje je potrebno nadahnuće s neba, anđeoska poruka. Isus se čak pokorava Josipu i Mariji i drži se skriven trideset godina, jer, kako von Speyr divno kaže, "On želi iskusiti ljudsku prirodu kako se transformira izvan raja. On također želi naučiti ono što već zna": želi iskusiti Božju ljubav kao čovjek! A i mi smo u Njemu pozvani na poslušnost da živimo, kao ljudi, kao sinovi Božji!

Ne treba, međutim, misliti da su u Nazaretu obiteljski odnosi bili idila: svetost ljudi ne uklanja neizbježne napetosti: u slučaju Svete obitelji to se ne događa zbog nedostatka ljubavi, nego nasuprot zbog viška milosti. Suočeni s Isusom, njegovim riječima,

Roberto Carelli SDB

SKROMNO I NAJUZVIŠENIJE STVORENJE

Na hodočašću s Marijom, učiteljicom integralne ekologije

8. MARIJA, KRALJICA MIRA

Riječ 'mir' pojavljuje se u 324 stiha Svetoga pisma. Željeni, zazivani, obećani, priželjkivani, mir o kojemu govori Sveto pismo, *shalom* na hebrejskom, mnogo je više od odsutnosti sukoba: **to je punina života i zajedništvo s Bogom, s bližnjima i sa cijelim stvorenjem.** Zato se vjernici – u apostolskim poslanicama – pozdravljaju željom za mirom, što je prema Evanđelju i prvi dar Uskrsloga, koji se prvi dan nakon subote živ ukazuje svojim preplašenim prijateljima i hrabri ih, izlazi i dijeli ovaj isti dar sa svijetom (Lk 24,36). Biti mirotvorci, prema Isusu, osobina je preporođenih krštenjem, onih koji svojim djelima pokazuju svoj identitet sinova i kćeri Božjih (Mt. 5, 9).

Ako je mir punina života, rat, sukob je teret smrti. Sukob uništava ne samo prijateljstvo između pojedinaca, obitelji i naroda, on također uništava ljepotu i sklad između ljudskih bića i drugih stvorenja. Bombardirani grad, bombardirano selo, nisu samo opljačkani ljudski životi koji padaju pod silinu vatre: zemlja, zrak, voda također su ranjeni, zagađeni, životinje se sele ili umiru, u tom razaranju i boli. Trenutno u svijetu postoji više od pedeset oružanih sukoba. Njima se moraju pridodati situacije nesigurnosti te političkih i društvenih napetosti koje se doživljavaju u mnogim kontekstima diljem svijeta gdje su ljudska bića i druga živa bića spriječena u potpunom i mirnom razvoju svojih mogućnosti.

Predanost cjelovitoj ekologiji ne može ne uzeti u obzir tragediju kontinuiranog širenja sukoba, legalnog i ilegalnog tržišta oružja, zlostavljanja, ugnjetavanja, bijede i izrabljivanja u kojima se ljudska bića trenutno nalaze u toliko mnogo dijelova našeg svijeta. Mir, kao punina života i sklad, najviša je težnja kojoj može i mora težiti proces ekološkog obraćenja. A mir kao zrelo upravljanje sukobima, u odbacivanju nasilja i u potrazi za posredovanjem, pomirenjem, nadoknadom, temeljni je uvjet da pravedni odnosi između ljudskih bića i zajedno sa prirodom cvjetaju u našim gradovima, pokrajinama i ruralnim područjima. Da mir prevlada nad sukobom, s druge strane, jedan je od četiri kriterija za razlučivanje s obzirom na djelovanje koje je papa Franjo dao svim muškarcima i ženama dobre volje u enciklici *Evangelii gaudium*.

Na tom teškom, ali nužnom putu Marija, Kraljica mira, može nam pomoći svojim moćnim zagovorom, ali ne samo to. Primjerom svoga života ona nam može biti i uzor i putokaz u našim svakodnevnim izborima. Mir se počinje graditi, zapravo, u svakodnevnim odnosima, odgajajući djecu i mlade za život u miru s vršnjacima, susjedima i članovima obitelji.

Zaziv Marije kao Kraljice mira dodao je u Loretske litanije Benedikt XV. 1917. godine, na vrhuncu Prvog svjetskog rata. Marija, Kraljica mira, zaziva se prije svega zbog njezina odnosa s njezinim Sinom, princem Mira. Teoteknus iz Livije, u 7. stoljeću, navodi da Sveto pismo "također naziva Majku Božju, 'mirom', kada je rekla: 'Pravda i mir će se sresti. Istina će niknuti iz zemlje' (Ps. 84, 11). Mir je Marija. Pravda je Krist, a vjernost je Krist. Istina je Isus, a zemlja je Marija." Kršćanski autori, osobito u srednjem vijeku, u Ljubljenu iz Pjesme nad pjesmama prepoznaju određene Marijine karakteristike. Voljena se, na primjer, naziva Sulamit (pjesma 7, 1), to jest ona koja svojom prisutnošću i ljubavlju donosi mir. Slično, Marija, Očeva miljenica, poslušna Duhu i vrlo bliska svome Sinu Isusu, bila je doista mirotvorka u svom svakodnevnom životu u Nazaretu i Jeruzalemu, za vrijeme svog zemaljskog hodočašća, i nastavlja zagovarati za nas danas dar mira s neba.

Vrlo često svakodnevni život Marije, Josipa i Isusa zamišljamo kao mali raj na zemlji, gdje svi žive u skladu i bez sukoba. Vrlo je vjerojatno, u stvarnosti, da je svakodnevni život u Nazaretu bio prilično složen s relacijske točke gledišta i zahtijevao je od Marije stalni napor da gradi i ponovno izgrađuje odnose, prevladavajući nesporzume, predrasude i krutost. Prema tadašnjim običajima, mlada je nevjesta otišla živjeti u obitelj svoga muža, gdje je dijelila svakodnevni život sa svojim šogorima, šogoricama i brojnim nećakinjama i nećacima. Možemo zamisliti žamor, svađe, sitnu zavist i ljubomoru kojih nije nedostajalo u svakodnevnom životu šire obitelji. Evanđelja nam, osim toga, između redaka govore o borbi stanovnika Nazareta da prihvate Isusovu osobu i poruku. Bilo je to malo selo, od oko 300 stanovnika, gdje su se svi poznavali u dušu. Ova situacija sigurno nije bila nimalo laka za Mariju. Ovdje je sigurno počelo djelovanje kao mirotvorca.

Skromno i najuzvišenije stvorenje

Djela apostolska također nam daju uvid u prvu zajednicu u kojoj je Marija prisutna i njezina je prisutnost posebno značajna. Znamo to jer je ona jedina žena u skupini koja je pozvana po imenu, poput dvanaestorice apostola (Djela 1:14). Autor navodi 'slogu' kao karakterističnu crtu ove prve zajednice i toliko smo navikli čuti da ne shvaćamo kako je ta sloga morala biti plod strpljivog rada posredovanja i pomirenja. Prije Uskrsa, naime, Isus je prorekao raspršenje učenika (Mt 26,31) i, zapravo, nakon njegova uhićenja, jedni bježe, drugi niječu. Neki su, pak, zajedno sa ženama i Marijom, smogli hrabrosti ostati do kraja. Prva je zajednica, dakle, zapravo bila podijeljena na dvoje. A Marijina prisutnost mogla je za one koji su izdali predstavljati neku vrstu neprekidnog prijekora. Ako to nije bio slučaj, dugujemo to i Marijinoj sposobnosti da oprostí izdajicama svoga Sina i da ih sve dočeka natrag kao svoju djecu.

U ranjenom svijetu, poput našeg, mir može cvjetati samo tamo gdje je milosrđe obilno posijano. Marija poznaje umijeće i cijenu oprosta te iskrene

dobrodošlice, koja je sposobna uključiti svakog pojedinca. Marija nije živjela ni u obitelji ni u idealnoj zajednici. Morala je svaki dan iznova početi opraštati, voditi dijalog, graditi i ponovno izgrađivati odnose. *Povjerimo joj se i molimo za dar mirotvorstva u svojim sredinama, u svojim domovima, u našim župama, u susjedstvu u kojem živimo. Mir koji živi među nama bit će najljepše svjedočanstvo ljubavi Boga Oca, Sina i Duha Svetoga koji grli i oživljava sva stvorenja.*

Linda Pocher FMA

*“Pokoj je Mária.
Spravodlivosť a
vernosť je Kristus”*

OBITELJSKI DOHAĐAJI

Kongres u Fatimi – video pozivnica

Podsjećamo da su otvorene prijave za 9. Kongres Marije Pomoćnice koji će se održati u Fatimi od 29. kolovoza do 1. rujna 2024.: mariaauxiliadora2024.pt. U povodu ovog važnog okupljanja Salezijanske obitelji, organizacijski tim promovirao je seriju od devet videa u kojima različite osobe iz salezijanskog svijeta pozivaju na sudjelovanje. Video materijali su dostupni [na ovoj poveznici](#).

Međunarodni kongres Marije Pomoćnice 2024. u Fatimi (Portugal)

U duhu solidarnosti i uzajamne pomoći koju želimo istaknuti, u Primariji ADMA u Torinu osnovan je “Fond solidarnosti” kako bi se pomoglo skupinama kojima je pomoć najpotrebnija za sudjelovanje.

Sve donacije mogu se poslati ili bankovnom doznakom ADMA

Tutte le donazioni possono essere inviate o tramite bonifico ADMA:

- IBAN IT16 V030 6909 6061 0000 0130 575
 - ili sljedeći upute na sljedećoj poveznici
- <https://www.admadonbosco.org>

Za sve zahtjeve za doprinose ili pojašnjenja, čelnici grupe mogu pisati na: adma@admadonbosco.org

Quanto ricevuto sarà ripartito fra le varie richieste. Non sono previsti contributi per singoli partecipanti.

“Gospodin ljubi radosnog darivatelja”

Dat ću ti
UČITELJICU
 IX Kongresa Marije Pomoćnice

Fatima 29. kolovoza - 1. rujna 2024. godine

Otvoreni upis!

www.mariaauxiliadora2024.pt

Prva duhovna vježba novoga duhovnika ADMA Primaria, don Gabriela Cruza

U nedjelju 4. veljače don Gabriel Cruz, SDB, predvodio je duhovnu vježbu Udruženja Marije Pomoćnice (ADMA) po prvi put otkako je 1. siječnja imenovan novim duhovnikom udruge. Za njegovu dobrodošlicu, u salezijanskoj misiji 'Rebaudengo' u Cumiani, pod Marijinim plaštem hodala je velika 'obitelj svih obitelji'. Tema duhovnih vježbi, uključenih u formativni put godine, usredotočena na don Boscov san iz 9. godine i usmjerena prema Međunarodnom kongresu Marije Pomoćnice u Fatimi (29. kolovoza – 1. rujna 2024.), bila je: **"Otajstvo Imena: znamo što živimo"**. Bila je to prilika za razmišljanje o činjenici da Bog, kao što je učinio s don Boscom, svakoga poziva imenom i daje poslanje koje treba živjeti u vjeri i ustrajnosti, sa sigurnošću da će sve razumjeti 'u svoje vrijeme'. Uz kateheze, veliki prostor posvetio je don Cruz priči o osobnom putovanju koje ga je dovelo do ADMA-e. S radosnim osmijehom i velikom

jednostavnošću, salezijanac je pričao o svom rođenju u Meksiku, o svom susretu sa salezijanskim svijetom, o svom ulasku u sjemenište koje je izabrao 'gotovo slučajno', o svojoj želji da bude poslan u misije, o tome kako je primljen u salezijance nakon 10. godina službe u početnoj formaciji, o zatvorima i stanju sa uličnom mladeži u Mexico Cityju, a zatim o godini dana misije u Pakistanu.

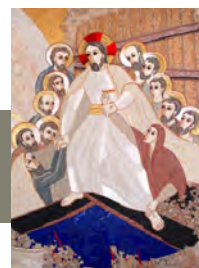
Ekvador: Promicanje pobožnosti prema Mariji Pomoćnici u crkvi Sv. Tome Apostola, Škola u Riobambi

Za salezijance je pobožnost prema Mariji Pomoćnici, još od don Boscovih vremena, temeljna i značajna, budući da je njihov zaštitnik svoj život i svoje odgojno-evangelizatorsko djelovanje stavio u ruke dobre Majke. Zato Salezijanska zajednica Riobamba stvara prostor koji jača tu pobožnost među onima koji joj pripadaju. **Članovi skupine mladih ADMA-e su oni čija je misija promicanje pobožnosti prema Mariji Pomoćnici. Trenutno je to skupina od 29 mladih koji mole kronicu svakog 24. u mjesecu.** Podijeljeni u dvije grupe, dječaci i djevojčice posjećuju školu 'Sv. Tome Apostola' u Riobambi, internatu, gdje provode ovu aktivnost na interaktivan način. U svim tim prostorima itekako je živa slika Marije Pomoćnice.

Sveta misa za pokojne članove ADMA-e

Svakog 24. u mjesecu služi se sveta misa za sve pokojne članove ADMA-e iz cijeloga svijeta u 9 sati u bazilici Marije Pomoćnice u Torinu.

NAKANA ZA MJESEČNU MOLITVU

Želimo ujediniti molitve svih skupina ADMA-e diljem svijeta na nakanu pape Franje.

U ovom mjesecu, zajedno s cijelom Crkvom, ***molimo za ulogu žene.***

Molimo za priznanje dostojanstva i rasta žena u svakoj kulturi, te za prestanak diskriminacije koju trpe u raznim dijelovima svijeta.

MOLIMO SVE DA NAM POŠALJU ČLANAK, FOTOGRAFIJU SA FORMACIJSKOG SUSRETA, KOMENTAR 24. MARIJINE POMOĆNICE, ODRŽANE VOLONTERSKE AKTIVNOSTI. Članak (.doc format, max. 1200 znakova bez razmaka) i maksimalno 2 fotografije (digitalni format .jpg i širine minimalno 1000 px) s naslovom i/ili kratkim opisom potrebno je poslati na adma@admadonbosco.org. U predmetu e-maila "Obiteljski događaji" iu tekstu potrebno je navesti podatke o autoru (ime, prezime, mjesto snimanja, Adma pripadnost, grad, država). Slanjem automatski ovlašćujete Admu za obradu, objavu, čak i djelomičnu, te objavu članka i fotografija u bilo kojem obliku. Slike mogu biti objavljene na web stranici www.admadonbosco.org, i/ili drugim Adma web stranicama zajedno s opisom prema odluci urednika.